

Kitap: Milli Çözüm
Yıl: 2007
Sayfalar: 752
isbn: 9944183086

Konu Açıklaması

Bu Kitabın İçinde: Aşağıdaki Konuları Bulacaksınız...

□□□□□□□□□□

- **AKP Önünü Göremiyor**
- **Türkiye Yol Ayrımında Bulunuyor**
- **AKP, ABD Dolmuşuna Muavinlik Yapıyor**
- **AB'nin Hilmi Özkök ve Tayip Erdoğan Sevgisi Nerden Geliyor?**
- **İçimizdeki Dış Güçler Azıtıyor**
- **Amerika CHP-MHP Koalisyonu mu İstiyor?**
- **İran'a Saldırı Hazırlığı Yapılıyor**

- **Şemdinli Vakası ve Perde Arkası Mide Bulandırıyor!**
- **Egemenliğin Devri İdamlık Suçtur. Türkiye AB'ye Eyalet Yapılıyor**
- **Dünyanın En Zor Soruları Kafa Karıştırıyor**
- **ABD Saldırıyor, AKP Çanak Tutuyor**
- **Türkiye Orecla Tuzağında Çırpınıyor**
- **Artık Uyanın ve Utanın: Türkiye'nin Çivisi Kayıyor**
- **Model Arayışı ve İslam: Din İstismarı Yapılıyor**
- **Acil Tehdit, Bu Hükümettir! AKP Belasını Arıyor!**
- **Dünyada İnsani Cephe Güçleniyor**
- **Çocuk Köyleri mi, Fuhuş Yuvası mı? Ahlak ve Aile Çözülüyor**
- **Acilen Erbakan'a İhtiyaç Duyuluyor!**
- **AKP Tıkanıyor, Başbakan Şımarıyor**
- **Devletin Cinleri Görevini Yapıyor ve Hainler Takip Ediliyor!**

ÖNSÖZ

YAZARIN AYARINI VE AMACINI OKUMAK GEREKİYORDU

Kur'an'ın:

“Ey İman edenler! (Harama ve haksızlığa alışkın olan; mesuliyet ve hizmetlerinde gevşek ve şaşkın davranan, makam ve menfaat için riyakârlığa ve sahtekârlığa yatkın bulunan, marazlı ve münafık kesimlere yakın duran) bir fasık, eğer size (kitap, televizyon, gazete, dergi, sohbet veya seminer yoluyla) bir haber (gündeme) getirirse, onu etraflıca araştırın” [1] emri; **“Tahkik ve tahlil etmeden hiçbir yayına, yazılana ve konuşulana, hemen itibar ve ittiba edilmemesi”** gerektiğini ortaya koymaktadır.

Ayet ve hadisle konuşulsa, hayırlı ve yararlı şeyler konu yapılırsa, değerli ve deneyimli sanılan birinin ağzından ve kaleminden de çıksa, yine de: **“Bu gerçekler, hangi mantık ve maksatla söylenmiş ve ne gibi bir hedef gözetilmiştir?”** sorusunun cevabı mutlaka aranmalıdır...

“Ben derim ki: **Kim söylemiş? Kime söylemiş? Ne (şartlar) içinde söylemiş? Ne için (hangi niyetle) söylemiş?”** sorularının cevabına dikkat etmek te lazımdır, hatta elzendir” [2]

Çünkü insanda, bir şey konuşup yazarken veya bir iş yaparken;

“Müdebbiri galib (Bir konuda öyle hareket ve hazırlık yapmaya sevk eden düşünce):

□ **Ya akıl** (ve feraset) **veya basardır** (zahiri gördükleridir)

□ **Ya efkâr** (araştırılıp olgunlaşmış doğru fikirler)**dir veya hissiyattır** (nefsi ve hamasi duygulardır)

□ **Ya haktır** (Allah rızası ve ahiret hazırlığıdır) **veya Kuvvettir** (Güçlü görüp korktuğunun veya menfaat umduğunun hesabına konuşmaktadır)

□ **Ya hikmet** (ve hakikat adına davranmakta) **veya hükümettir** (iktidara yaranmaya çalışmaktadır)

□ (Bu tavır ve yazıları) **Ya Müyülatı kalbiyedir** (Kalbi ve ruhi meyil ve muhabbetlerin neticesidir) **veya Temayülatı akliyedir** (Akli ve ilmi eğitim ve eğilimlerin eseridir)

□ **Ya heva'dır** (Nefsi ve dünyevi arzuların ifadesidir) **veya hüda'dır** (Kur'ani bir hidayet ve işarettir) [3]

Zira: “Bir Müslim’in her bir sıfatı (ve icraatı) İslamiyet’ten neş’et etmek lazım gelmez. [4]

Yani; **“Filan kişi Müslüman ve muttaki bir şahsiyet bilinir. Öyle ise her sözü ve davranışı İslami’dir, güzeldir”** diye düşünmek yersizdir ve geçersizdir.

Çünkü hiçbir insan: Nefsinden, hislerinden ve dünyevi heveslerinden tamamen kurtulmuş ve her hali Allah tarafından korunmuş değildir. Herkesin imtihanı ömür boyu devam etmektedir. Peygamberler ve Hz. Mehdi gibi çok özel bir inayet, hidayet ve istikamet üzere bulunacağı bildirilen şahsiyetler dışında, her birimizin, ayağının kayması, davasından kopması hatta İslam’dan cayması imkân dâhilindedir.

Ve hele, **sevdiğini övmekte, nefret ettiğini ise yermekte aşırı gitmek** maalesef pek kurtulamadığımız bir hastalık ve haslettir. Oysa Bediüzzaman’ın ifadesiyle:

“Mübalağa (bir konuyu abartma) ihtilalcidir. Şöyle ki: lezzet aldığı şeye aşırı meyletmek, vasfettiği şeyleri yuvarlak laflarla büyütme, naklettiği şeyleri ise mübalağa ile şişirmek ve hayal ile hakikati karıştırıp gerçekleri gölgelemek; maalesef insanlığın kötü bir âdetidir” [5]

Hâlbuki “Bu çeşit mübalağa, kudrete aykırı ve takdire iftiradır. Çünkü “Daire-i imkândan ve

mevcut olandan daha güzeli ve mükemmeli, mümkün değildir”

Velhasıl, bir yazıyı, bir kitabı:

Yazan Kimdir?

Bir yazarın kariyeri kadar karakteri, şöhreti kadar ilişkileri, şeytani veya Rahmani cephenin onunla ilgili kanaatleri de oldukça önemlidir.

Neyi hedeflemektedir?

Yaldızlı kelimeler ve heyecanlı cümleler arkasında hangi mesajı vermek istemektedir. Beyinlere ne türlü bir fikri masaj yapma niyetindedir.

Kimler adına hareket etmektedir?

İslah ve irşat derdinde midir; yoksa istismar ve suistimal peşinde midir? Okurlarını, İslami gayret ve insani mesuliyetle diriltmek mi, yoksa cihat ve hayat ruhunu körletip dejenere etmek ve Siyonist patronlara ve partilere devşirmek mi niyetindedir?

Evet, sözlerin içindeki “öz”leri, yazıların gerisindeki “yüz”leri sezip seçmek gerekir... Kitapların kâtipleri kadar, keyfiyet ve zihniyetlerini... Konuşmaların hatipleri kadar, bunların asıl heveslerini ve hedeflerini de anlamaya gayret etmelidir... “Çünkü söz ve yazı, sahibinin aynasıdır. Dil, kalbin tercümanıdır. Beyanı lisan, aynıyla insandır!” denmiştir... Yani bir yazarın kalbini keşfetmeden, kaleminden dökülenleri tahlil etmek mümkün değildir.

Aristo ve Farabiye göre:

“Her önerme (her türlü görüş, kanaat, yorum ve teklif), mutlaka, bir şeye iman etmeye ve başka bir şeyi de inkâr etmeye yöneliktir” [6]

Öyle ise sormanız gerekir: Bu yazı veya kitap; bizleri neye-kime inanıp önem ve öncelik vermeğe yöneltmektedir?.. Ve yine, neleri-kimleri gereksiz gösterme ve vazgeçirme niyetindedir?..

İbn-i Sina ise: “Yazılan ve konuşulan “lafız”ların, hangi mantığın meyvesi ve hangi mana ve maksadın çekirdeği olduğunu düşünüp değerlendirmek gerektiğini ”
söylemektedir.

[7]

“Tağut’a (canlı ve cansız putlara ve batıl inançlara) kulluktan ictinap eden, Allah’a içtenlikle yönelen ve (mutlulukla) müjdelenen kullar şunlardır: **“Ki onlar (her konuda yazılan ve konuşulan) sözü dinleyip duyar, (ama bunlardan Kur’an’a ve vicdana en yakın bulduğuna) uyarlar...”** [8] ayetleri duyduklarımızı ve okuduklarımızı Kur’an ve vicdan süzgecinden geçirmemiz gerektiğine işaret etmektedir.

“Allah’a çağırın, Salih amelde bulunan ve kesinlikle ben müminlerdenim (iman ve İslam cephesindeyim) diye (açıklayandan) daha güzel sözlü kimdir?” [9] ayeti de, İslam’ın safında ve mazlumların yanında ve tabi Batılı barbarların karşısında olduğunu açıklamayan kimselerin; söz ve yazılarına itibar ve itimat edilmemesi yolunda dolaylı bir ikaz içermektedir. Çünkü ayette (Ben Müslüman’ım) demenin yetmeyeceği; mutlaka “İnneniy minel müslimiyn=Ben Müslümanlardan (taraf)ım” demek gerektiği emredilmiştir.

Bu konuda Sadettin Acar’ın Milli Gazete’deki şu nefis yazısı da, dikkate değerdir:

Yazarı tanımak, yazının şifresini çözmek...

1-Yazmak, insanların tasalarını (ve tasarılarını) paylaşımına açmasıdır bir yönüyle. Bu demektir ki; sadece bir meselesi olanlar yazar/ yazabilir... Bir tasası, bir davası olmayanın, bunu paylaşımına açmak gibi bir çabası da olamaz doğal olarak. Yazının ciddiye alınabilirliği, bu tasanın değeri ile çok yakından ilgilidir. Tasamız ne kadar büyük ve onun çerçevesi ne kadar genişse, yazdığımız yazının ilgi alanı da o kadar geniş olacaktır. Dolayısıyla her yazı, yazarın ufkunun ipuçlarını gizler içinde. Ve yazarının gerçek dünyasının sınırlarını da gösterir bize her kelime...

2-Hiçbir yazı, yazarının kimliğinden bağımsız düşünülemez. Mesela imzasız yazı, ne kadar bizi baştan çıkarırsa çıkarsın, yine de ona karşı ihtiyatlı bir tavır takınırız. Çünkü biz, yazılanı yazarla birlikte düşünmek ve ikisini bir çerçeve içinde değerlendirmek isteriz çoğu zaman. Ve çünkü sadece yazılana bakarak değerlendirmiyoruz bir metni, yazının dışında kalan birçok şeyi de hesaba katarız onu anlama uğraşı verirken. Çünkü çok zaman yazar, yazarak rahatlamayı amaçlamıştır. Yani yazısını, kendi için yazmıştır her şeyden önce. O yazının oluşması anına kadar, içinde biriktirdiği her neyse, işte o şeyi dışarıya atmıştır, yazarak. İşte bundan dolayı yazarı tanımak, yazının şifresini çözmekte bize yardımcı olacaktır. Evet, her yazı, yazarı tarafından kodlanmış ve anahtarı sadece yazarında bulunan bir şifredir. Yani bir yönüyle de yazmak, bir itiraftır aynı zamanda, yazarın yaşantısına dair bir ipucudur. Ve her yazı; özel bir denemenin, bir tecrübenin ürünüdür.

3-Yazının insan hayatında neye tekabül ettiğini düşünün, sonuç olarak sahici bir karşılığının olmadığını göreceksiniz. Yani yazmak, boşluğa seslenmek gibi bir şeydir. Yazmayı anlamlı hale getirecek olan tek şey, yazının paralelindeki yaşamaktır. Yani yazıyı anlamlı ve ciddiye alınabilir kılan (yazarın yazdıklarıyla hemhal olması, eylemleriyle söylemlerinin uyuşmasıdır.) Hayatta kendisine bir uygulama alanı bulamayacak olan bir yazı, bir nostaljiden, bir ütopyadan öteye anlam ifade etmez...

4-Öte yandan yazar, ipin bir ucunda bulunan ve ipin diğer ucundakilerle diyalog kurmak isteyen kişidir son tahlilde. İpin diğer ucunda devamlı birileri var mı peki? Olsun ya da olmasın, ama yazar birilerinin var olduğunu farz ederek mesajını yollar. Bununla birlikte ipin diğer ucundakiler, biz buradayız diye bir tepki verdiklerinde, bu, yazara bir güç verir ve boşluğa seslenmediği noktasında, onu ikna eder. Yazar, yalnız olmadığını hisseder bir anda. Kendisine bir ortak bulmuştur: Kâr ya da suç ortağı...

5-Yazının gücüne inanmak; buna evet, ama yazının söz gibi sorumluluk getirdiğine de inanmak durumundayız. Nasıl ki söylediklerimizden sorumlu isek, aynı derecede, belki daha fazla, yazdıklarımızdan da sorumluyuz. Yani, yazının göz ardı edilemez bir gücü var, bu doğru, ama küçümsenemez bir sorumluluğu ve yükümlülüğü de var. Dolayısıyla, söz gibi yazı da, ya

lehimize ya aleyhimize kullanılabilir.

6-Peki, yazar objektif davranabilir mi? Bu soruya olumlu cevap veremeyeceğim. Çünkü her şeyden önce yazılması gereken onca konu dururken, paylaşılması mümkün olan onca mesele arasında yazarın “bir konuyu seçme”si bile, bu objektifliğin önündeki bir engeldir. Yani yazılması gerekenler diye bir liste oluşturmak, sonra da bu listeden herhangi bir konuyu seçmek, tamamen sübjektif bir tavidir. Buradan başlayarak, yazarın yazdığı konuda şunu değil de bunu tercih etmiş olmasına kadar bir sürü kişisel tasarrufta bulunması, yazarın objektif olmasını engeller. Bunun için de, hiçbir yazının objektif olamayacağını düşünüyorum. Bir meselede, bir insana tercih hakkı bırakılmışsa ve kişi o meselede bir tercihte bulunuyorsa, orada objektiviteden söz edilemez kanaatini taşıyorum” tespit ve tahlilleri hikmet ve gerçekleri yansıtmaktadır.

Aydınların Arsızlığı

Kendi kirli düşüncelerine âşık ve hain çevrelere kiralık yazarların... Karanlık kafalı ve aydın yaftalı adamların... İlim ehliyeti ve bilim haysiyeti bulunmayan, etiketli profların; çağdaş Firavunlara ve Karunlara “bel’am”lık yapan yazıları, yorumları, kitapları ve konferansları dikkatle incelendiğinde; bunların hangi merkezlerin “kitap yüklü merkepleri [\[10\]](#) olduklarını anlamak hiç te zor değildir.

İster liberal milliyetçi sağcı geçinsin, ister layt veya radikal İslamcı bilinsin, isterse solcu sosyalist ulusalcı rolü üstlensinler; son tahlilde hepsinin de şu iki noktada birleştikleri görülecektir:

1-Evrensellik hevesiyle Milli egemenliğimizi kısmen veya tamamen devretmeye, küreselleşme bahanesiyle Siyonist sermayeye köleleşmeye hazır ve işte bu yüzden AB’ye, ABD’ye ve İsrail’e taraf ve razıdırlar.

2-Fırsat buldukça açığa vurmaktan ve korkularını kusmaktan geri durmadıkları gibi; hepsi de Kuvayı Milliye dirilişine, Milli Görüş’e ve özellikle Erbakan gerçeğine şiddetle karşıdırlar.

Hatırlayacaksınız; Boğaziçi Üniversitesi 25 Mayıs’ta başlayıp 3 gün sürecek olan, 1915 Ermeni olaylarına ve tehcire ilişkin Türkiye’nin tezlerini sorgulayan tarihçi, sosyolog ve gazetecilerin

katılacağı bir konferans düzenlemişti. Ama baskılar üzerine vazgeçmişti.

Adını da “**Osmanlı Ermenileri: Bilimsel Sorumluluk ve Demokrasi Sorunları**” koymuşlardı

Konferansın düzenleyicileri olarak da Bilgi Üniversitesi'nden Prof. Dr. Murat Belge, Sabancı Üniversitesi'nden Prof. Dr. Halil Berktaş ve Boğaziçi Üniversitesi'nden Prof. Dr. Selim Deringil gözüküyordu. Yer seçimi bile enteresandı. Çünkü Boğaziçi Üniversitesi'nin mirasını devraldığı Robert Kolej 1863 yılında Bebek sırtlarında küçük bir binada faaliyete geçmiş ve Amerika Birleşik Devletleri sınırları dışında kurulan ilk Amerikan yükseköğretim kurumu olmuştur. 1971'de Türkiye Cumhuriyeti hükümeti tarafından devralınan ve Robert Kolej kampüsünde kurulan Boğaziçi Üniversitesi Robert Koleji'nin eğitim öğretim geleneklerinin varisi olmuştur. Robert Koleji'nin kurucuları ise Dr. Cyrus Hamlin ve New York'lu Mr. Christopher Rheinlander Robert'tir.

Dr. Cyrus Hamlin düşüncelerini şöyle açıklamaktadır: “**Fatih; bu şehri bu tepelerinden fethetmiş, ben bu milletin kültürünü yine bu tepelerden fethedeceğim!**”

Konferansı düzenleyenlerden Berktaş, resmi görüşü savunanlardan kimseyi çağırmadıklarını açıkça dile getiriyordu. Eğer Türkiye'de düzenlenen bir konferansta Türkiye'nin tezlerine yer yoksa bunun anlamı gayet açıktır ki; bu da Ermeni iddialarına yol açmak ve bilimsellik adı altında “asılsız soykırım iddialarını” meşrulaştırmaktır!

Konferansın davet metnindeki şu satırlara bakın: “**Konferans düzenleyicileri, bu yeni oluşumun ortak paydasını vicdani bir sorumluluğun ortak paydası olarak ifade ediyorlar. Bu, yalnızca bilimsel gerçeklik açısından ve dünya vatandaşlığı nezdinde bir sorumluluk değil, ülkemize, toplumumuza, demokrasimize karşı da bir sorumluluktur.**”

Sorumsuzluğun daniskası ve bilimsellik arkasından hurafe pazarlamanın en dik alasıdır bu satırlar. Yok vicdani sorumlulukmuş! Yok dünya vatandaşlığıymış! Yahu bu ülkenin vatandaşlığı rahatsız mı etti sizi! Kimsiniz siz Allah aşkına! Oklarınızı kendi ülkenize, kendi milletinize, kendi tarihinize nasıl çeviriyorsunuz? Avrupa'ya şirin görünmek ve yabancılardan elde ettiğiniz “rant”ların kaybetmemek uğruna Türk karşıtı, İslam karşıtı görünmeyi hangi insani ve bilimsel etik anlayışıyla bağdaştırıyorsunuz?

Cesaretiniz Varsa!

1877 Rus savaşından sonra Birinci Dünya Savaşının sonuna kadar binlerce Türk Balkanlar'da "muhacir" olarak yerlerinden edildi. Yani "tehcire" tabi tutuldu. Hatta binlercesi katledildi. Asıl soykırıma Türkler maruz kaldı. 1912 Balkan Harbinden önce Avrupa'da ki Türk nüfusu Anadolu'dan daha fazlaydı. Vicdanlarınız çok hassassa hadi gidin bu insanlar için bir konferans düzenleyin! **"Bu Türkleri ilgilendiriyor"** diyorsanız biz sizlere tüyo verelim.

Balkan Harbinden önce—madem Türkleri es geçiyoruz—Selanik'te çokça Yahudi vatandaşımız vardı. Selanik sonra birden Yunan kenti oldu. Sizler dünya vatandaşısınız öyle mi? O zaman çok cesaretiniz varsa hadi gidin Atina'da bu Yahudi'lerin akıbetiyle ilgili bir konferans düzenleyin! Beğenmediniz mi?

1980'lerde Sabra ve Şatilla kamplarında çoluk çocuk demeden binlerce Filistinli katledilmişti. Hadi gidin Kudüs'e o zaman! Orada Filistin halkıyla bir dayanışma toplantısı düzenleyin! Dahası var! Bakın Bağdat orada! Her gün yüzlerce masum insan ölüyor! Ne susuyorsunuz? Onlar Ermeni değil öyle mi? O zaman gidin Karadağ'a! Ermenistan'ın işgal ettiği topraklardan göç etmek zorunda kalan bir milyondan fazla insanın ne halde yaşadığını bir görün! Erzurum yaylalarında eski 40 derecede Ruslara karşı savaşırken bir yandan da "kandırılmış tebaalarımızın" arkadan sıkacağı kurşunları hesaba katmak zorunda kalan o insanlar; sizler boğazın mavi sularına bakıp viskilerinizi yudumlarken kendilerini "katil" ilan edesiniz diye bu vatani miras bırakmadılar!

Sizler gibi; dünya gerçeklerinden kopmuş maceraperestlerin elinde Sarıkamış dağlarında donarak ölen 80 bin asker, yazlık elbiseleriyle nerdeyse her türlü lojistik destekten yoksun aç ve biilaç olarak yollara düşerken bir kez olsun bile kendi milletini sırt çevirmeyi ve düşmanlarının ekmeğine yağ sürmeyi düşünmediler. Üstelik o zaman; dağa çıkmış bulunan Ermeni Komitacıların geride bıraktığı çoluk çocuğunu bile sizin o beğenmediğiniz Osmanlı ve Müslüman Türkler bakıyordu. Bu çocukların pek çoğu gördükleri sevgi ve şefkat dolayısıyla savaş sonrasında; kendilerine bakan ailelerden ayrılmak istemeyeceklerdi. Orta Doğu'da Kürt kartıyla oynayanların "Ermeni" kartıyla da Kafkaslar'da oynadığını bile anlayamayacak kadar basiretiniz bağlanmış. "Kürt" kartı nasıl bir "rant" kapısı haline getirildiyse Ermeni Diaspora'sının bu işi bir rant kapısı haline getirdiğini de bilmiyorsunuz. Onların arkasında bulunan asıl güçler de sizin elinize bir "BUMERANG" tutuşturuyor. Sizler de oyuncak bulmuş gibi seviniyor ve hemen taşeronluğa soyunuyorsunuz. Kendi kendinizi vuracağınızın bile farkında değilsiniz.

Sen de mi?

Ya Hasan Cemal'e ne demeliydi? Çünkü dedesi İttihat ve Terakki'nin en önemli üç liderinden biri olan Cemal Paşa'dır. Cemal Paşa'nın İngiliz General Allenby karşısında peş peşe yenilgilerle bir İmparatorluğun Süveyş Kanalı'nda boğulup gitmesine nasıl yol açtığını Hasan Cemal'in bizlerden daha iyi bilmesi gerekir. Ayrıca Cemal Paşa'nın Tiflis'te ve kader arkadaşı Talat Paşa'nın Berlin'de kimler tarafından öldürüldüğünü de unutmuş gibidir! Süveyş'in sularına gömdüğümüz İmparatorluğumuz gibi Türkiye'yi Boğaziçi'nin sularına gömmek isteyenleri bu milletin asla müsaade etmeyeceğini herkesin bilmesini isteriz.

Problemin Kendisi!

□□ Karşılaştığımız bu ayın tipi, ülkenin sorunlarının çözümüne hiç katkıda bulunmazken aynı zamanda çözümün önünde ki en büyük engel olarak durmaktadır. Bunlar; İsviçre'de Zürih Yerel Mahkemesi Türk Tarih Kurumu Başkanı Yusuf Halaçoğlu için Ermeni Soykırım iddialarını reddettiği için tutuklama kararı alırken ağızlarını bile açmazlarken; aslında Konferans'ta şeref misafiri olarak yer alması gereken Halaçoğlu'nu davet etme nezaketinde bile bulunmamışlardır. Ama unutmasınlar ki sular ısınıyor. Zerre kadar bir menfaat için vatanına, milletine, tarihine ve dinine düşman olanlar bundan böyle Türkiye'nin milli varlığının ve hedeflerinin önünde duramayacaklardır. O nedenle herkes ayağını denk alsın! Biz bazılarının sandığı gibi, şahsi kırgınlık ve kızgınlık duygusuyla hareket etmiyoruz. Milli duyarlılığımızın; imani, insani ve vicdani sorumluluklarımızın gereğini yapıyor, AKP'yi ve arkasındaki "gaflet, dalalet ve hatta hıyanet" ehlini uyarıyoruz. Demokratikleşme gerekçesiyle devletimizin ve dirliğimizin temelleri dinamitleniyor. AB hevesiyle egemenliğimiz elden çıkıyor, geleceğimiz ve güvenliğimiz tehlikeye sokuluyor. Kuzey Irak'ta, Kıbrıs'ta, Balkanlar'da ve Kafkas'larda kırmızı çizgilerimiz tepeleniyor, devlet haysiyetimiz ve hassasiyetimiz törpüleniyor. Küreselleşme teraneleriyle emperyalist emellere ve Siyonist sömürü sermayesinin dünya hakimiyetine hizmet ediliyor. Bağımsızlık ve bekamızın sigortası olan ordumuz güdükleştirilmek ve NATO'nun bölge karakolu haline getirilmek isteniyor. Ekonomi iflas ediyor, stratejik yatırımlar, fabrikalar ve vatan toprakları yabancılara satılıyor, azınlıklar azdırılıyor, manevi-ailevi dengeler hızla yozlaşıyor, Yüce Dinimiz ve Milli dinamiklerimiz laytlaştırılıp laçkalaştırılıyor.

Hatta AKP'nin, mağdur ve mazlum rolü oynayarak yaklaşan genel seçimlerde oy toplamak üzere, ordu tarafından bir muhtıraya uğramak için, kasıtlı ve hesaplı bir gerginlik ortamı yaratmaya çalıştığı gözleniyor. 3 Kasım 2002 seçimlerini de aynı mağdur senaryolarıyla kazandıkları zaten biliniyor. Ama siyasi iktidar ve ihtiras uğruna hükümetini de, ülkesini de

felakete sürüklüyor. Cumhurbaşkanı Sezer'in CHP liderinin ve bazı muhalefetin de, **“Laikliğe sahip çıkma ve irticaya engel olma”** bahanesiyle ve dindar halkımızı üzüp ürküterek AKP'nin kucağına iten söylemleriyle de, sanki danışıklı dövüş içinde, iktidarın bu sinsî planlarına dolaylı destek sağladıkları sırtıyor.

Atatürk'ün Bursa Nutku'nda söylediği:

“Türk genci, devrimlerin ve Cumhuriyetin sahibi ve bekçisidir. Bunların lüzumuna, doğruluğuna herkesten çok inanmıştır; devleti ve devrimleri benimsemiştir. Bunları zayıf düşürecek (veya amacından saptırıp suistimal ve istismar edecek) en küçük veya en büyük bir kıpırtı ve bir hareket duydu mu, “bu memleketin polisi vardır, jandarması vardır, ordusu vardır, adliyesi vardır (bana ne)” demeyecektir. Hemen müdahale edecektir. Elle, taşla, sopa ve silahla, nesi varsa onunla, kendi eserini korumaya girişecektir.

Polis gelecektir; asıl suçluları bırakıp, suçlu diye yakalayacaktır. Genç, “polis henüz, devrimin ve cumhuriyetin değildir (bu şuur ve sorumluluğa erişmemiştir) diye düşünecek, fakat asla yılmayacak ve yalvarmayacaktır. Belki Mahkeme onu (suçlu görüp) mahkûm edecektir. Yine düşünecek: “Demek adliyeyi de ıslah etmek, Cumhuriyete göre düzenlemek gerekmektedir!” Hatta onu hapse atacaklar. Kanun yolundan itirazlarını yapmakla beraber; bana, başbakana, Meclise (ve diğer makamlara) telgraflar (dilekçeler) yağdırıp: “haksız ve suçsuz olduğu için tahliyesine çalışılmasını ve kayrılmasını” istemeyecektir... Diyecek ki, “Ben inancımın ve kanaatimin icabını yaptım. Müdahalemden ve hareketimde haklıyım. Eğer buraya haksız olarak getirilmişsem bu haksızlığı meydana getiren sebep ve amilleri düzeltmek de benim vazifemdir!” İşte benim anladığım (ve arzuladığım) Türk genci ve Türk gençliği böyledir!” sözlerinde ve gençliğe hitabesinde ikaz ve işaret ettiği tarihi sorumluluklar, artık zorunluluk haline gelmiştir.

“BAĞIMSIZLIK KARAKTERİMDİR”

“Bağımsızlık karakterim”, AB’ci karakersiz

İzzetimle yaşarım ben, asla zilleti çekmem!..

Önce özgürlük gerektir, pizza ekmek yetersiz

Milli kalkınma önemli, gavur minneti çekmem!..

Egemenlik devridir bu, siyasi helakettir

Demokratik esarettir, ahlaki felakettir

Hem inkardır kendimizi, tarihi rezalettir

Alnımda kara lekedir, ben bu illeti çekmem!..

Kimi azgın, kimi sapkın; Haçlılar hep fasıktır

Atatürk'te AB'cidir, diyenler münafıktır

Batıdan medet bekleyen, ahıra muvafıktır

Sırtımızdan atılmalı, hain sıkleti çekmem!..

Herkesin insan hakkı var, her dine saygılıyım

İslam'a savaş açanlar, insan mı, kaygılıyım?

Dünya'ya sultan etseler, yine de kapalıyım

AB denilen batağa, aziz Milleti çekmem!..

Çağdaşlık sizlerin olsun, yönüm medeniyete

Küresellik köleliktir, siyonist tiyniyete

Dur demek vakti gelmiştir, bu soysuz zihniyete

Şerefimle ölürüm de, “layt”lık haleti çekmem!..

Aslından, İslam’dan kaçıp, George Bush’a dayanıyor

Milli onur çiğneniyor, Milli vicdan yanıyor

Bir değişim yaşanacak, Bir Millet uyanıyor

Yarası olan gocunsun, böyle mihneti çekmem!..

İnsanlık bizi bekliyor, ülkem yine şahlansın

Yeni bir destan yazalım, devrim ruhu canlansın

Korkaklar her gün ölürmüş, yiğitler ayaklansın

Kirli bir hayat uğruna, bunca külfeti çekmem!

GİRİŞ

SÖZLER, HEDEFİNİ VURUNCA SES GETİRİYORDU!

□

Bir yazımızdaki şu cümlemiz, bazı **AKP'lilerin** zoruna gitmişti... Cümle şöyleydi:

“AB'nin talimatıyla, PKK siyasallaştırılmaya (ve PKK zihniyetli ayrımcı oluşumlara), Batının kutsal gayesi olan Sevr'in uygulanmasını sağlayacak bir resmiyet kazandırılmaya çalışılırken Maalesef iktidar, gaflet ve şehvet uykusunda, ihtilam olmuş yatıyordu!”

AKP'nin halini **“gaflet ve şehvet uykusunda ihtilam olmuş yatıyor”** sözleri kadar güzel anlatacak başka cümle bulamadık. Bu bir teşbihtir, benzetme yaparak anlatma ve hatırlatma yoludur. Bunu bir tahkir (hakaret etme) ve tezyif (küçük düşürme) olarak algılamak, bir anlayış bozukluğudur. Zalim ve hain güçlerle “işbirlikçilikten” gocunmayıp, “ihtilam olmuş” teşbihi gururuna dokunmak... Yani “hıyanet” iddiasını hoş görüp, “gaflet” uyarısına alınmak, bir hamakat eseri değilse, herhalde bir manevi sefalet durumudur. Bu uyarıları dikkate almak AKP için de bir kurtuluştur. Çünkü bakınız:

Kıbrıs kayıyor, Irak yanıyor, Ekümenlik 2. Vatikan kuruluyor, KİT'ler yağmalanıyor, işsizlik ve fakirlik çıldırıyor, ahlak ve maneviyat kirleniyor, geleceğimiz kararıyordu. Başörtüsü, İmam-Hatip zulümleri sürüyordu. Ama birtakım hayali görüntülerle ve şehvet tazyikiyle şeytan tarafından kandırılan kimselerin gafletine benzer bir meskenet içindeki AKP iktidarı sadece seyrediyordu!..

Bunlar birtakım hazır makam ve menfaatler uğruna, hem kendilerini, hem ülkenin geleceğini tehlikeye atmaktan sakınmıyordu. Hayali kuruntuları ve nefsanî gururları, kendilerine gerçeklerin hatırlatılmasına ve yüzlerine ayna tutulmasına müsaade etmiyordu. Bizim bazı teşbih ve tembihlerimiz, kendilerine birer aynadır. Ayna tutana kızmak veya aynayı kırmak anlamsızdır. Kendi kusurlarınızı temizlemek ve düzeltmek lazımdır.

Biz acı söylüyoruz, ama ilacı söylüyoruz. Biz edep dersimizi Kur'an'dan ve Resulullah'tan öğreniyoruz...

İşte Kalem Suresi 8 ve 14. ayetleri:

“Şu halde (işine gelmeyen Kur'an ayetlerini kendi keyfine göre yorumlayan ve) yalanlayanlara asla itaat (ve itibar) etme... Onlar senin kendilerine yaranmanı arzu ederler... Onlar ki (yeryüzünde) Hayra (ve huzura) sürekli mani olan, saldırgan ve alabildiğine günahlara dalan Zorba-saygısız, ardından da soysuz, kulağı kesik (babası belirsiz, mayası bozuk)”

Evet, Kur'an kendilerine ilahi gerçekleri hatırlatanları yalanlayan ve zalim saldırganlara zağarlık yapanlara: **“Soysuz, aslı bozuk!”** diye hitap ediyor!..(Kalem: 8-14)

“(Cihattan, cemaatten ve davadan kaçanlar var ya) Siz onlara geri dönüp de (karşılaşverişinizde) size (bir sürü) mazeret sayıp (kendilerini temize çıkarmaya) yeltenirler. De ki: (Boşuna) özür belirtmeyiniz. Size kesin olarak inanmıyoruz... Artık siz onlardan sırt çevirin. (Çünkü) onlar gerçekten pisliklidirler...” (Tevbe: 94-95)

“Kalplerinde maraz (manevi hastalık ve münafıklık) olanların ise, pisliklerine pislik katıp-artırmış (murdarlık ve münafıklıklarını) ortaya çıkarmıştır...” (Tevbe: 125)

“...Allah'ın kendisine lanet ettiği ve ona karşı gazaplandığı ve onları tağuta tapındıkları (Allah'tan gayrı güç odaklarına yaranmaya çalıştıkları) için (manen) maymunlaştırdığı ve domuzlaştırdığı kimseler...” (Maide: 60)

“Onlara, kendisine ayetlerimizi verdiğimiz (Hak ve hidayet yolunu gösterdiğimiz) kişinin haberini anlat... Ki O, (dünyalık makam ve menfaat için bu nimet ve faziletten) ayrılıp (bir gömlek çıkarır gibi manevi özelliklerinden sıyrılıp) uzaklaşmış, şeytan onu peşine takmıştı... Onun durumu: Üstüne varsan da dilini sarkıtıp (salyasını akıtıp) soluyan, kendi haline bıraksan da (yine) dilini sarkıtıp soluyan köpek gibidir...” (Araf: 175-176)

“...Kalpleri vardır, (ama) bununla (Hakkı ve hayrı) kavrayıp anlamazlar, gözleri vardır, (ama) bununla gerçekleri (ve başlarına gelecekleri) görmez (ve uyanmaz)lar, kulakları vardır, (ama) bununla (yapılan uyarıları ve ilahî kelâmı) duymazlar. Bunlar (aynı) hayvanlar gibidir. Hatta daha da aşağılık kimselerdir” (Araf: 179)

Hemen hepsi Ehli Suffadan ve Hafız olan yetmiş kadar tebliğci sahabenin, Necid kabilesine Resulüllahın davet mektubunu iletip dönerken yolda pusu kuran Beni Süleym kabilesince katledilmesi üzerine Efendimiz bir ay boyunca, Şafii mezhebinde olanların örnek alıp yaptığı gibi, sabah namazının ikinci rekâtının rükûundan doğrulunca bu zalimlere devamlı beddua etmiş ve Allah'ın gazabına uğrayan Necitlilerden tam 700 kişi yakalandıkları veba ve taun salgınından geberip gitmişlerdi. Bunun gibi biz de; Irak'ta masum ve mazlum 200 bin Müslüman'ı katleden ve on binlerce kızın ve kadının ırzına geçen Haçlılara da, Türkiye'deki suç ortaklarına da böyle beddua ediyoruz...

Nemelazımcılık

Şimdi bütün bu olup bitenler karşısında **“Bana ne, nemelazım, boş ver”** diyebilir miyiz?... Osmanlı'nın yıkılış sebeplerine dair çok şey söylenip yazıldı.

“Yeniçeri'nin yozlaşması”

dendi, “Sanayi Devrimi'nden geri kalması” dendi... Belki de söylenegelen sebeplerin hepsinde birer hakikat payı vardı. Fakat yıkılışın önemli bir sebebi var ki, Osmanlı'nın hem de en zirvede olduğu zamanda dile getirilmişti: nemelâzımcılık. Bu içtimaî karadelik tarih boyunca, nice fert, topluluk, cemaat, devlet ve imparatorluğu yutmuştu. Şimdi AKP iktidarı da pansuman tedbirlerle, bazı geçici ve gevşetici rahatlamalar sağlasa da, 15-20 yıl sonramızı büyük bir tehlikeye sürüklüyordu. Ve bir devlet için 15-20 yıl, bir insan ömründe 15-20 aya denk geliyordu.

Kanunî Sultan Süleyman, devletini olabilecek en yüksek seviyelere çıkarır; ama “Günün birinde Osmanoğulları da inişe geçer, çökmeye yüz tutar mı?”

diye de zaman zaman düşünür ve endişelenir. Birçok meselede olduğu gibi, bu endişe edilecek düşüncesini de sütkardeşi meşhur âlim Yahya Efendi'ye açmaya karar verir. Keşfine, kerametine inandığı

Yahya Efendi

'ye el yazısıyla bir mektup gönderir: “Sen ilâhî sırlara vâkıfsın. Kerem eyleyip, bizi aydınlatasın. Bir devlet hangi hâlde çöker? Osmanoğulları'nın âkibeti nasıl olur? Bir gün olur da izmihlâle uğrar mı?” diye özetler endişesini.

Devrin kudretli sultanı Muhteşem Süleyman'dan gelen bu mektubu okuyan Yahya Efendi'nin cevabı ise gayet kısadır: **“Nemelâzım be Sultanım!”**

Topkapı Sarayı'nda bu cevabı hayretle okuyan Sultan, bu söze bir mânâ veremez, endişesi daha da artar. Zira Yahya Efendi gibi bir zât, ciddi bir meseleye böylesine basit bir cevap vermezdi, vermemeliydi... Söylenmeye başlar: **“Acaba bilmediğimiz bir mânâ mı vardır bu cevapta?”**

Kalkar, Yahya Efendi'nin Beşiktaş'taki dergâhına gider. Bu sefer sitem dolu bir şekilde **“Ağabey ne olur mektubuma cevap ver. Bizi geçiştirme, soruyu ciddiye al! Beni bu sıkıntıdan kurtar”**

yerek, sorusunu tekrar sorar... Yahya Efendi duraklar:

“Sultanım, sizin sorunuzu ciddiye almamak kabil mi? Ben sorunuzun üzerine iyice düşünmüş ve kanaatimi de açıkça arz etmiştim.”

“İyi ama bu cevaptan bir şey anlamadım. Sadece ‘nemelâzım be sultanım!’ demişsiniz. Sanki ‘beni böyle işlere karıştıрма’ der gibi bir mânâ çıkarıyorum.”

Yahya Efendi bunun üzerine, ibret dolu şu sözleri tarih gergefine nakşeder:

“Sultanım! Bir devlette zulüm yayılsa, haksızlıklar ayyûka çıksa... İşitenler de nemelâzım, deyip uzaklaşsalar, sonra koyunları kurtlar değil de, çobanlar kapsa; bilenler bunu söylemeyip sussa ve ilgisiz, duyarsız kalsalar, açların, muhtaçların, yoksulların, masumların, feryadı göklere çıksa da, bunu da taşlardan başkası duymasa, işte o zaman devletin direği yıkılır. Böyle durumlardan sonra devletin hazinesi boşalır, halkın itimat ve hürmeti sarsılır. Asâyiş ve emniyete vesile olan, itimat ve itaat hissi gider, halkta hürmet duygusu yok olur. Çöküş ve izmihlâl de böylece mukadder hâle gelir...”

Söyleneni dinlerken ağlamaya başlayan koca Sultan, başını sallayarak da bunları tasdik eder. Söz bitince ikazlarının devamı için tembihte bulunur sûtkardeşine. Sonra da memleketinde kendisini ikaz eden böyle bir âlim olduğu için Allah'a şükrederek oradan ayrılır...

Devletlerini yükseltip medeniyetler kuranlar, fetihler yapanlar, imanın ve İslam'ın güzelliklerini insanlara sunanlar: “nemelâzım” demediler. Ahir Zaman Nebisi'nin “Ne güzel kumandan..!” iltifatına mazhar olan **Fatih Sultan Mehmed Han Hazretleri**, Trabzon dağlarını aşarken yanında Karamanoğlu'nun kızı olan halası bulunmakta idi... “Sultanım” dedi halası, **“bunca zahmete değer mi bir belde için?”**

O koca sultanın ayağında gut hastalığı vardı o zaman ve sarp dağlarda, karların üzerinde atıyla giderken büyük acılar ve zahmetler çekiyordu. İşte hala yüreği buna dayanamamıştı... Fatih, döndü ve halasına şöyle dedi:

“Bibi (hâlâ), bizim zahmetimiz din-ü devlet içindir, i'lâ-yı kelimetullah içindir, şahsımız için değildir. Eğer bu zahmeti çekmezsek bize ‘gâzi’ demek yalan olur!” Evet, imparatorlukları “nemelâzımcılık” yıkar, ama onları, bir vazife doğduğunda, “Bunu kim yapar?” sorusunu duyar duymaz, sağına soluna bakmadan “Ben varım!” diyenler kurar ve yaşatır.

Velhasıl; Bediüzzaman Hz.lerinin işaret ettiği gibi:

Bize saldıran düşmanlara ve onlara destek çıkan münafıklara iltifatlı sözler söylemek alçaklık olduğu gibi; cephede cihada hazırlanan kendi askerlerimize de; cesaretli ve metanetli olmak, cennet ve şehadet arzularını kamçulamak yerine “Hoşgörülü olmayı, şefkatli ve merhametli davranmayı, cahil düşmanların ve işbirlikçi hainlerin kusuruna bakmamayı öğütlemek ise, hamakatten (ahmaklıktan) da öte bir hıyanet anlamı taşır. Cephedeki mücahitlerle mektepteki muallimin terbiye ve tavsiye usulü farklı olmalıdır.

Yazılan ve konuşulan gerçekler eğer hedefini vuruyor ve çibanlarını deşiyorsa, ses getirir... Sevinin dostlar demek ki karavana sıkıyoruz...!

Hiz. Peygamber efendimiz, müşrik ve münafık hasımlarını hicveden ve onlar hakkında hak ettikleri cevabı veren meşhur şairleri için seviniyor ve şu mealde sesleniyordu: **“Anam babam size feda olsun... Bu sözleriniz, şeytanın avnesine, kılıçtan, oktan ve mızraktan daha etkilidir!”**

Atalarımız ne güzel buyurmuş:

“Nush ile uslanmayı etmeli tektir,

Tekdirden de anlamayanın hakkı kötüktir.”

Yani nasihat dinlemeyen ve yola gelmeyenleri, bu sefer azarlayıp haşlamak gerekir. Bununla da aklını başına almayanları ise dövülmek ve devrilmek beklemektedir. Biz hem nasihat ettik, hem de acı söyledik... Hala uyanmıyorlarsa, bundan sonra başlarına gelecekleri, kendileri, Hak etmiş demektir ve o iş bizim görevimiz değildir.

Yeri gelmişken Mahmut Toptaş'ın “Tenkit ve Teklif” yazısının da: “Tenkit gerekli, teşbih etkilidir” başlığıyla, şöyle düzeltilmesini öneriyoruz.

Kötülükleri sadece tenkit veya tahkir etmekle sonuca varılamayacağını Kur'an-ı Kerim'den öğreniyoruz. Ciddi bir öneriniz ve projeniz ve bunları uygulayacak siyasi girişiminiz yoksa bir kötülüğün tenkidi aynı zamanda o kötülüğün teşhiri demektir. Pisiğin yayılmasına bir nevi yardım etmektir. O kötülüğü yapanlar o işten memnunlar ki yapıyorlar. Biz, o işi yaptıklarından dolayı tenkit ederek onları yıpratacağımızı düşünmeyelim. Onlara uyanları ve destek çıkanları uyarmak hedeflenmelidir. Ebu Gureyb hapisanesinde Amerikalı subayların yaptığı bize göre vahşettir. Ama adamların ve bütün batının kanunlarında o yapılması istenen kötülük hem kanuni ve de çok gerekli bir şey gibi görülmektedir.

İngiliz Başbakanı için aşağılayıcı kelime bulmak için lügate bakmanıza gerek yok, kendi vatandaşı olan bir müzisyen, tasmaı Bush'un elinde olan ve onun yanında giden bir hayvana benzetmiş ve İngiltere'de ve dünyada kaseti çok satmıştı. Bush için, yalancı, sahtekâr gibi sözlere gerek yok. Zaten adam kendisi çıkıp ve “Ben yalan söyledim” diye hava atmıştı.

“Siz 25 milyon Kızılderili'yi öldürdünüz” demenize gerek yok. Adamlar bu öldürme olayından iki binin üzerinde belgesel mahiyette film yaptılar ve Kızılderililerin ölüsünden bile para kazanırken

dünya sinemaseverleri soydular.

Mekke şehir devletinin yöneticilerinin ve halkın önünde eğildikleri Lat, Menat ve Uzza'nın isimleri Kur'an-ı Kerim'de Necm suresinin 19'uncu ayetinde bir defa geçer.

Mekke devletini yöneten zalimlerden yalnız bir tanesinin künyesi Kur'an-ı Kerim'de Mesed suresinde ve bir defa Ebu Lehep diye geçer. Ama bir hükme delil olmak bakımından tek bir ayet bile kâfidir... İslam'da pek çok farzlar ve haramlar, sadece bir ayete dayanılarak tesbit edilmiştir. Bir konu, bir ayette geçiyorsa, demek ki geçerli ve yeri geldiğinde gereklidir. Onların kötülüklerini yaymak ve çıkardıkları pisliği etrafa sıçratmak yerine, pislik yapmalarını engellemek daha kestirme bir yöntemdir. Eski deniz hırsızlarının "Korsan" kelimesinden hoşlandığı gibi zenginlerimizin bir kısmı "Hortumcu" kelimesinden hoşlanır hale gelmiştir. Gazeteciler için "Yönetimin hizmetçileri" Yağdanlıklar, Tetikçiler, Toplum sübapı, çiğ gazeteci, sapkın gazeteciler, medya maymunları, tuzu kuru horultucular, av hayvanı, piyasa gazetecisi, düzenin dalkavukları, Ortodoks medya, meşrulaştırma uzmanları" gibi kelimelerle tenkit etmek onları bu işten vazgeçirmeye yetmemektedir.

Le Monde Diplomatique'nin yayın kurulu üyesi, Fransız gazeteci, Amerika Kaliforniya Berkeley Üniversitesi'nde Doçent olan Serge Halimi isimli bir gazetecinin yazdığı ve 1997'de yayınladığı "Les Nouveaux Chiens de Gadre" isimli eseri "Düzenin Yeni Bekçileri" adı altında Türkçeye tercüme edilmiştir.

Bu eserde, Le Point, L'Express, Nouvel Observateur, Le Figaro, Le Monde ve bazı televizyon ve radyolardan örnekler vererek yukarıdaki tanımlamaları kullanıyor. Kullanıyor da ne oluyor, bütün bu tanımlamalara sahip olan Fransız basın yayın elemanları aynı görevleri yapmaya devam ediyorlar. Yapılan yanlışları alay, espri, hiciv, muziplik, şaka, taşlama, takılma ve tenkide de gerek duyulabilir. Ama hedef kitle, zalimlerin ve hainlerin hilesine kanabilecek saf insanlar olmalıdır. Aziz Nesin'in alaya aldığı yöneticiler, kendini alaya alan film veya tiyatroyu ağızlarını sonuna kadar açarak coşkuyla izlediler, kitapları da yine aynı şekilde okudular. Çünkü Aziz Nesin onların asıl çibanına değil, çorabındaki tozlara takılmıştı. Levent Kırca'nın sistemi, bakanları ve bürokrasiyi dile getiren güldürülerine en fazla eleştirilenler gülmekte ve gülen yüzleri yüz­süzleşmektedir. Çünkü öze değil yüze dokunmaktadır.

Onun içindir ki Beni İsrail, Musa Aleyhisselâma: "Sen bizi alaya mı alıyorsun / bizimle dalga mı geçiyorsun?" dediklerinde Musa Aleyhisselâm: "Cahillerden olmaktan Allah'a sığınırım" diye cevap verir. [\[11\]](#) Demek ki insanların canıyla, diniyle, malıyla, namusuyla oyun oynayanlara

şaklabanlık yaparak yol gösteremezsiniz. Onların tuzaklarına kapılanları uyarmak görevimizdir.

Düğün evinde, ölü evinde, nişan merasiminde, yani her yerde, duruma göre konuşmasını bilen, yapılması gerekeni zamanında yerine getiren, İslami gayreti, insani hassasiyeti gelişen, yerinde müdahaleci nesil yetiştirmek için her türlü gayreti sürdürüelim. Ancak kurs, burs, yuva ve yurt hizmetlerinin belki hazırlık safhasında yararlı olduklarını, yani bir nevi pansuman tedbir anlamı taşıdığını da bilelim.

Köklü, kalıcı ve akılcı çözüm: eğitim sistemini ve devlet düzenini; ilmi ve insani temellere göre yeniden şekillendirecek, milli ve manevi dinamikleri diriltecek siyasi hizmet ve hedeflere önem ve öncelik vermektir.

[1] Hucurat: 6

[2] Bediüzzaman / Muhakemet. 2. Makale. Unsuru Belagat 12. mesele. Hatimesi

[3] Bak: Muhakemat. 1. Madde 8. Mukaddime

[4] Bak: Muhakemat. 1. Makale. 7. mukaddime, Hatime

[5] Muhakemat. 1Madde. 7. Mukaddime

[6] İbn-i Sina Mantığı M. Naci Bolay MEB. Yayınları. İST. 1994. Sh: 41

[7] A.g.e Sh:121

[8] Zümer: 17–18

[9] Fussilet: 33

[10] Cuma Suresi:5

[11] Bakara: 67